

Gij weet dus nu hoe de bliksem ontstaat en nu wil ik u nog even eene verklaring geven van den donder. Deze heeft plaats door eene sterke trilling der wolken, welke trilling door de snelle en hevige beweging van den bliksem wordt veroorzaakt. Het geratel van den donder kan soms zeer lang aanhouden, vooral als er vele zware wolken zijn, die zijn geluid doen weerkaatsen. Is het onweer ver van ons af, dan hooren wij dezen donder veel later dan dat wij den bliksem zien flikkeren, en wel hierdoor, omdat het licht spoediger ons oog kon bereiken, dan het geluid ons oor. Gij hebt wel eens, in de verte, iemand gezien, bezig met hout te hakken. Daarbij zult gij opgemerkt hebben, dat gij eerst zaagt hoe de man den arm ophief en eerst daarna hoordet gij den slag. Heel anders is het, als gij er vlak bij staat: dan ziet en hoort gij bijna tegelijk de beweging en den slag. Dit kunt gij in toepassing brengen bij een onweder. Wanneer het bliksemt, en gij kunt dan, langzaam, tot

50 tellen, dan is dit een bewijs, dat het onweder minstens vier uren van u af is. Dondert het reeds nadat gij tot 20 hebt geteld, dan is het veel dichterbij, en blijft er geen oogenblik voor u over om te tellen, dan is het onweder vlak boven uw hoofd.

Nog iets.

Er is een soort van onweder, dat wij weerlicht noemen, maar dat op zulk een grooten afstand van ons is, dat wij wel het licht zien, doch den donder niet hooren kunnen.

Hiermede eindigde Ooms verklaring van het onweder. Of moeder en de kinderen het goed begrepen hebben, weet ik niet. Misschien waren de woorden: positieve en negatieve electriciteit hun wat te hoog.

Grootmoeder althans heeft er niets van begrepen. Zij was ook nog te angstig om er over na te denken.

Dan moet gij het maar doen in hare plaats.

WIE DROEG DE SCHULD?

EENE KLEINE VERTELLING.

In een gezin waar de moeder ontbreekt, en waar de vader wegens zijne vele werkzaamheden en reizen niet instaat is het onderwijs en de opvoeding zijner kinderen nauwkeurig na te gaan, rust veelal de zorg voor de huishouding en het toezicht op de kinderen op de oudste dochter. Is deze nu een meisje, dat hare roeping verstaat en gelooft, dat zij niet slechts aan God, maar ook aan haren vader, ja aan allen die haar omgeven, verantwoording schuldig is van haar doen en laten, dan zal zij zelve er de beste vruchten van plukken. Maar is zij hierin nalatig, zoekt zij meer zich zelve dan de bevordering van het geluk der aan hare zorg toevertrouwde kinderen, dan leert het de ondervinding, dat menig kind uit zulk een gezin niet tot zijn recht komt.

Ik wil u slechts één voorbeeld uit velen voor oogen stellen.

Suzanna zat in de tuinkamer. Zij had haar morgentaak verricht, en begeerig zijnde naar den afloop van de geschiedenis in het boek, dat zij uit een leesbibliotheek had gehaald, was zij in een gemakkelijken stoel gaan zitten, om het slot van het verhaal te lezen. Juist in het oogenblik, dat zij aan een zeer boeiend gedeelte is genaderd, komt Frits de kamer in.

Frits is veertien jaren oud, een flinke, levendige jongen met veel liefhebberij voor muziek en die al zeer aardig de viool weet te bespelen, waarbij hem zijne oudste zuster nu en dan op de piano accompagneert.

„Suze,” zegt hij, haastig op haar toeloo- pend en haar een rol muziek voorhoudend,

»ik heb hier een mooi zangstuk. Doe me 't plezier en zing dat eens voor me. Ik zal er dan de viool bij spelen en jij kunt mij op de piano begeleiden.»

Suzanna had het maar half gehoord, zodat Frits zijn verzoek moest herhalen.

»Dat kan ik nu niet doen,» zei Suzanna. »Je ziet immers wel dat ik aan 't lezen ben? Ik mag waarlijk ook wel een paar oogenblikken van rust en genot hebben bij al de bezigheden en zorgen, die op mij neerkomen!»

»Ik wou het toch zoo graag, zus.»

»Als ik doen wou wat jij altijd graag wilt, dan had ik wel den heelen dag werk voor jou alleen en geen minuut tijd voor mij zelve en je zusje. Ik begrijp ook niet waartoe het dient, dat je altijd nieuwe muziek koopt!»

»Ik zou dit zangstuk ook niet gekocht hebben,» antwoordde Frits, die zich kalm hield, hopende zijne zuster over te halen hem ter wille te zijn, »maar je weet, tante is Maandag jarig en dan zou ik dat stuk voordragen. Toe, zus! zing het eens. Kom, ga meê naar de huiskamer, naar de piano! Mijn viool ligt al klaar.»

»Neen,» zei Suzanna kortaf. »Nu doe ik het niet. Ik wil eerst deze geschiedenis uitlezen. Kom over een uur terug. Misschien zal ik je dan je zin geven.»

»Over een uur kan ik niet,» zei Frits. »Dan komt mijn teekenmeester, en daarna moet ik mijn schoolwerk afmaken.»

»Dan moet je maar wachten tot morgen,» zei Suzanna, die nu ijverig doorlas.

Frits ging heen en was knorrig.

»Wat kan 't mij ook schelen!» riep hij in boozen luim uit, »of zij zingen wil of niet.... Ik loop even naar Karel, wiens zuster mij wel dat genoegen wil doen.»

Een half uur later zat Suzanna nog te lezen, toen haar zesjarig zusje Betsy de kamer inkwam. Het meisje had in haar linkerarm een half ontkleede pop hangen en

in haar rechterhand hield zij een losgetornde poppejurk.

»Zus, wil je mij even helpen aan mijn poppejurk?» vroeg zij.

»Ik heb nu geen tijd. Je ziet toch wel, dat ik zit te lezen. Kom strakjes weerom.»

»Eventjes maar!» hield Betsy aan.

»Neen, doe het zelf.»

Betsy herhaalde haar verzoek, maar ziende dat Suzanna haar nu niet helpen wilde, kreeg zij een stoof, ging er op zitten en nam hare pop onder handen. Maar nu kwamen er nieuwe moeilijkheden: zij kon den draad niet door het oog van de naald steken.

»Zus,» zei ze, op Suzanna toeloopende, »wil je even den draad door de naald halen?»

Suzanna keek niet op. Zij las door. Zij hoorde niet eens wat Betsy vroeg.

Betsy bleef voor haar staan met draad en naald en de pop in hare armen.

»Ben je daar al weer?» vroeg Suzanna boos. »Ik heb je immers gezegd, dat je 't zelve moet doen.»

»Ik kan er den draad niet in krijgen. Toe, zus, help mij. Eventjes maar.»

»Neen!»

Teleurgesteld zocht Betsy haar stoof weer op, beproefde nogmaals den draad door het oog van de naald te steken, maar toen het haar niet gelukken wou, zei ze tot zich zelve:

»Dan ga ik hier naast, naar Juffrouw Krisje. Die is altijd zoo vriendelijk en veel liever dan Suze. Zij zal mij wel helpen.»

Eenige jaren later had Suzanna veel te klagen. Zij kon niet begrijpen, waarom Betsy uren lang in het huis hiernaast kon doorbrengen en telkens zei, dat zij het tehuis zoo vervelend vond. En wat haar het meeste griefde was, dat Frits zoo uithuizig was geworden, ja dat het gerucht liep, dat hij naar koffiehuisen ging en.... wie weet waarheen nog meer!

En wie droeg er de schuld van?